

doplnil též berní úřad svou zmíněnou přihlášku přihlásiv z převodu v předu uvedeného převodní poplatek částkou 2.560 Kč, vyměřenou platebním rozkazem z 23. ledna 1935. P r v ý s o u d vyhověl odporu zadnější věřitelky, která mimo jiné uplatňovala, že převodní poplatek, vyměřený platebním rozkazem per 2.560 Kč, není vykonatelný, a nepřiznal eráru tento poplatek s odůvodněním, že platební rozkaz nebyl v době příklepu v právní moci. R e k u r s n í s o u d nevyhověl rekursu eráru maje za to, že přihláška eráru ze dne 29. září 1934 nebyla jasná a úplná, že k ní nebyl připojen platební rozkaz a že poplatek nebyl udán přesně, dále že platební rozkaz připojený k podání ze dne 24. ledna 1935 pochází z doby po příklepu, což prý odporuje § 210 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d přikázal čsl. státu přihlášený poplatek v přednostním pořadí a odkázal odporující věřitelku s jejím odporem na správní řízení.

D ů v o d y :

Jak bylo vyloženo v rozhodnutí 5228 sb. n. s., vzešel eráru uzavřením poplatného jednání, t. j. dne 14. ledna 1930 nárok na sporný převodní poplatek, pro který podle § 72 popl. zákona přísluší eráru přednostní právo zástavní na vydražené nemovitosti, na kterou se též vztahoval. Poplatek byl před dražbou řádně ohlášen, i když ještě vyměřen nebyl, takže se k němu při dražbě mohlo přihlížeti (sb. n. s. 3703). Pokud jde o přihlášku k rozvrhovému roku, odpovídá ono ustanovení § 210 ex. ř. Poplatek byl náležitě doložen, byl tehdy již vyměřen, a byl proto zadržený. Podle § 216 čís. 2, ježto poplatek ne více než tři leta před příklepem zadržený jest v předním pořadí přikázati, bylo neprávem nižšími soudy toto pořadí poplatku odepřeno.

Čís. 14817.

K § 502 odst. 3 c. ř. s.

Zažalovalo-li několik žalobců dělitelnou peněžitou pohledávku, rozhoduje podle § 502 odst. 3 c. ř. s. výše podílu připadajícího na každého žalobce.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1935, Rv I 2566/33.)

Na několika nemovitostech bylo vloženo simultání právo zástavní za roční důchod ve prospěch oprávněné L. M-ové. Nemovitosti ty až na jednu, patřící žalované, jsou vlastnictvím žalobců. Rozsudkem ze dne 3. června byli žalobci uznáni povinnými zaplatiti zadrželou rentu. Poněvadž tak učinili i za žalovanou, na niž připadala poměrně částka 3.519 Kč 75 h, domáhají se na žalované její zaplacení. N i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby na zaplacení do výše 2.565 Kč.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání žalované.

D ů v o d y :

Nejde o nárok, který by byl na straně žalobců nedílný, takže každý z pěti žalobců uplatňoval ve skutečnosti ve společné žalobě postihem jenom částku na něho připadající podle hlav (§§ 888, 889 a 839 obč.

zák.). Protože pak jde o potvrzující rozsudek a částka, o které rozhodl odvolací soud, u žádného z nich nepřevyšuje hranice stanovené v § 502 odst. 3 c. ř. s. ve znění před novelou ze dne 11. prosince 1934 čís. 251 sb. z. a n., není dovolání přípustné, neboť podle toho také na straně žalované jde o spojené jednotlivé závazky odpovídající děleným nárokům žalobců.

Čís. 14818.

K § 40 vl. nař. čís. 57/27 Sb. z. a n.

Soudy nejsou povolány k tomu, by určovaly výši nájemného podle § 40 vl. nař. čís. 57/27 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1935, Rv I 24/34.)

Žalobcové se domáhají zjištění, že požadavek žalovaného družstva na zaplacení nájemného v roční částce 15.000 Kč za léta 1927 až 1933 není po právu, a by soud určil výši tohoto nájemného. N i ž š í s o u d y žalobu zamítly. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání a uvedl v

d ů v o d e c h :

Dovolatelé vyslovují názor, že jim přísluší právo žádati na soud, aby ve smyslu § 40 vládního nařízení o stavebním ruchu čís. 57/27 sb. z. a n. provedl řízení a rozhodl, v jaké výši jest podle citovaného nařízení nájemné odůvodněno, ježto jde o nájemné zákonem stanovené. Tento názor jest mylný, neboť není nikde v zákoně stanoveno, aby soudy určovaly výši nájemného ve smyslu § 40 cit. vládního nařízení. Nárok takový tedy žalobcům nepřísluší a jejich názor, vyslovený v dovolání, že totiž žalobní prosba může také směřovati k tomu, aby bylo nějaké právo stanoveno (Rechtsgestaltung), nemá v této všeobecnosti opory v zákoně.

Čís. 14819.

K § 904 obč. zák.

Odložení splatnosti pohledávky až žalovaný dostane hostinskou koncesi.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1935, Rv I 141/34.)

Proti žalobě na zaplacení zažalované pohledávky namítla žalovaná, že pohledávka není dosud splatná, poněvadž ujednala se žalobcem, že bude pohledávka ta zaplacená až po udělení hostinské koncese jemu. Žádost za hostinskou koncesi dosud udělena nebyla. P r v ý s o u d žalově vyhověl, o d v o l a c í s o u d žalobu pro tentokrát zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Splatnost pohledávky byla původně stanovena na den 1. června 1932; později však otec žalované na upomínku žalobcovu odpověděl, že mohou